

Ο Ηρακλής και ο Ανταίος

Μύθος της αρχαίας Ελλάδας – όπως τον παραδίδουν ο Πίνδαρος, ο Απολλόδωρος και ο Διόδωρος. Τον αφηγείται ο Κένταυρος.

Ο γίγαντας της Λιβύης δεν νικιόταν όσο άγγιζε τη Γη, τη μάνα του. Ο Ηρακλής νίκησε όχι με τη δύναμη – αλλά επειδή σταμάτησε, και κοίταξε.

Πολλά του έμαθα εγώ, εκεί στο Πήλιο. Το τόξο, τα βότανα, τα ονόματα των άστρων. Μα ένα πράγμα δεν του το έμαθα ποτέ, γιατί δεν διδάσκεται: πώς να κοιτάς έναν αντίπαλο ώσπου να καταλάβεις την πηγή της δύναμής του. Αυτό ο Ηρακλής το βρήκε μόνος του, μακριά, στην άμμο της Λιβύης.

Ο γίγαντας της ερήμου

Εκεί ζούσε ο Ανταίος, γιος της Γης. Ήταν γίγαντας, και καμιά παλαίστρα δεν του άξιζε παρά η ίδια η έρημος. Όποιος ξένος περνούσε, τον καλούσε να παλέψουν – κι όποιος πάλευε μαζί του έχανε. Δεν έχανε λίγο, δεν έχανε «στα σημεία». Έχανε τα πάντα· έχανε τη ζωή του. Ο Ανταίος έχτιζε ναό στον πατέρα του τον Ποσειδώνα από τα κόκαλα όσων νικούσε, και ο ναός ήταν σχεδόν έτοιμος.

Μέχρι τη στιγμή που πέρασε από εκεί ο Ηρακλής.

Κάλεσε και τον Ηρακλή σε μονομαχία – κάλεσμα που ο Ηρακλής αποδέχτηκε.

Η πάλη

Σαν άρχισε ο αγώνας, σήκωσε ο Ηρακλής τον Ανταίο, του ύψωσε και τον βρόντηξε στο χώμα. Κατά περίεργο τρόπο, ο Ανταίος σηκώθηκε πιο δυνατός. Τον ξανασήκωσε ο Ηρακλής, τον ξανάριξε στο έδαφος, κι εκείνος πάλι ορθώνεται, γελώντας, με ανανεωμένες τις δυνάμεις του.

Τρίτη φορά, τέταρτη, επαναλαμβάνεται το ίδιο σκηνικό. Ο Ηρακλής ίδρωνε, ο γίγαντας δυνάμωνε.

Τότε ο Ηρακλής σταμάτησε για λίγο. Δεν χτύπησε. Κοίταξε προσεκτικά.

Είδε πώς έπεφτε ο Ανταίος και πώς σηκωνόταν. Είδε ότι κάθε φορά που τα γόνατα, οι πλάτες, οι παλάμες του άγγιζαν το χώμα, κάτι περνούσε από κάτω προς τα πάνω, σαν νερό που ανεβαίνει σε ρίζα, σαν ρεύμα... Η Γη ήταν η μάνα του. Όσο την ακουμπούσε, δεν νικιόταν. Παρέμενε αήττητος.

Μακριά από το χώμα

Δεν είπε τίποτα. Άπλωσε τα χέρια, τον έπιασε από τη μέση, και αντί να τον ρίξει, τον σήκωσε ψηλά – και τον κράτησε εκεί. Στον αέρα. Μακριά από το χώμα.

Ο Ανταίος χτυπιόταν, ζητούσε τη γη με τα πόδια, μα η γη δεν ερχόταν να τον βρει. Και όσο πιο ψηλά τον κρατούσε ο Ηρακλής, τόσο πιο ελαφρύς γινόταν ο γίγαντας στα χέρια του, ώσπου έγινε ελαφρύς σαν άδειο ρούχο. Εκεί ψηλά τον συνέθλιψε.

Ο ναός από τα κόκαλα έμεινε ανολοκλήρωτος. Κανείς δεν τον τελείωσε ποτέ.

Ο Ηρακλής άφησε τον Ανταίο στην άμμο, τον σκέπασε με λίγο χώμα – γιατί κι εκείνος παιδί της Γης ήταν, ας γύριζε σ' αυτήν – και συνέχισε τον δρόμο του. Δεν είχε νικήσει με τη δύναμη. Είχε νικήσει επειδή σταμάτησε για μια στιγμή να παλεύει και αναζήτησε την πηγή της δύναμης του Ανταίου...

Μα η συνέχεια της πορείας του Ηρακλή παραμένει ανεξάντλητα ενδιαφέρουσα και συναρπαστική... Σύντομα θα τα ξαναπούμε...

Σημείωμα πηγής: Η ιστορία του Ανταίου παραδίδεται από αρχαίους συγγραφείς (Πίνδαρος, Απολλόδωρος, Διόδωρος). Η ελεύθερη διασκευή κρατά τον πυρήνα – η δύναμη που ανανεώνεται από τη Γη – και το τέχνασμα του Ηρακλή να τον σηκώσει στον αέρα.

Τα παραμύθια και οι μύθοι υπάρχουν για να ταξιδεύουν. Μπορείτε να μοιραστείτε αυτή την ιστορία, διατηρώντας πάντα την πηγή της:
paramythoupoli.gr